

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **J. K.**, nar., bytem, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem advokátní kanceláře Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajskému úřadu kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.5.2014, sp.zn. OOSČ 506/2014 OOSC/143, č.j. KUJI 32107/2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že Krajský úřad kraje Vysočina, Oddělení ostatních správních činností (dále „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 14.5.2014, č.j.: KUJI 32107/2014, sp.zn.: OOSČ 506/2014 OOSC/143 podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu, rozhodl tak, že zamítl odvolání žalobce podané zmocněncem žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy ze dne 7.4.2014, č.j.: MMJ/OD/27989/2013-10, JID: 61778/2014/MMJ (dále jen rozhodnutí správního orgánu I. stupně), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu

a byla mu uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a dále stanovena povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobu žalobce podával proti rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu, týkající se jeho viny, sankcí uložených žalobci i uložení povinnosti nahradit náklady řízení před správním orgánem, neboť tvrdí, že byl na svých právech zkrácen tímto rozhodnutím žalovaného stejně jako řízením tomuto rozhodnutí předcházející.

Žalobce zastává právní názor, že postupem správního orgánu I. stupně i postupem žalovaného bylo porušeno žalobcovo právo na spravedlivý proces.

Žalobce popírá, že by se dopustil skutkového jednání popsaného ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, potvrzeného rozhodnutím žalovaného, neboť nezaparkoval motorové vozidlo na místě, kde by toto bylo místní či obecní úpravou zakázáno. Správní orgány dovodily, že skutek spáchal obviněný, a to na základě svědecké výpovědi strážníků, M. Š. a V. D., kteří shodně vypověděli, že jim žalobce osobně sdělil, že motorové vozidlo na místě zákazu parkování zaparkoval.

Žalobce toto popírá, neboť neměl důvod přiznávat se k protiprávnímu jednání, kterého se nedopustil. Je nelogické, aby se žalobce k protiprávnímu jednání přiznal a zároveň odmítl věc řešit na místě a navrhl projednání věci ve správním řízení, jak shodně vypověděli jako svědci strážníci, proto tato svědecká tvrzení strážníků nemohou být hodnocena věrohodně.

Zejména však strážníci shodně vypověděli, že na místě požadovali od žalobce k věci potřebné vysvětlení, které mělo přispět k objasnění skutečností důležitých pro odhalení přestupku nebo jiného správního deliktu nebo jeho pachatele, jakož i ke zjištění skutečného stavu věci, tedy jednalo se postup podle ust. § 19 odst. 1 písm. a) zák.č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů. Strážníci však nevypověděli, že by poučili žalobce ve smyslu ust. § 11 odst. 4 a 6 zák.č. 553/1991 Sb. tak, že může vysvětlení odeprít osoba, která by tím sobě, svému příbuznému v pokolení přímém, svému sourozenci, osvojiteli, osvojenci, manželu nebo druhu anebo jiným osobám v poměru rodinném nebo obdobném, jejichž újmu by právem pociťovala jako vlastní, způsobila nebezpečí trestního stíhání nebo nebezpečí postihu za přestupek. Poskytnutí takového poučení žalobce není uvedeno ani v úředním záznamu Městské Policie Jihlava ze dne 1.12.2013 MP č.j.: C5699/2013. Vzhledem k uvedenému je zřejmé, že žalovaný nebyl Městskou Policií Jihlava poučen o svých právech, a i kdyby se tedy k protiprávnímu jednání doznal, je takové doznání vůči správním orgánům neúčinné.

Strážníci nejsou ve věci nestrannými svědky, neboť jsou osobně zainteresováni na tom, aby v rámci plnění svých pracovních povinností podle pokynů nadřízených udělili co nejvíce úspěšných rozhodnutí o uložení pokuty. Strážníci nevypověděli, že by osobně viděli, jak žalobce vozidlo na místě parkuje. Žalobce se ve věci vyjadřuje tak, že motorové vozidlo zaparkoval jeho známý J. F. nar., trvalým pobytem, adresa skutečného pobytu, který měl vozidlo k dispozici v dané době se souhlasem žalobce a v případě pochybnosti soudu o jeho nevině navrhoval provést důkaz svědeckou výpovědí jmenovaného pana F. Žalobce zastává právní názor, že jeho vina nebyla dokázána nestrannými a objektivními důkazy.

Nadto i v případě, že by se žalobce ke spáchání přestupku doznal, nezbavovalo by to správní orgán povinnosti přestupek prokázat. K tomu se žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č.j. 1 As 96/2008, ze dne 22.1.2009, který uvádí, že *úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu sám o sobě ovšem nemůže obstát (srov. k tomu též nálezy Ústavního soudu ze dne 11.3.2004, sp. zn. II. ÚS 788/02), a to ani v případě, že je doplněn doznáním samotného obviněného: ani doznání totiž nezabývá správní orgán povinností zjistit takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu).*“

Žalobce zdůrazňuje, že správní orgány ve věci ve smyslu ust. § 3 správního řádu nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to ani v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v ust. § 2 správního řádu, neboť ve správním spise není zadokumentována samotná existence a umístění dopravní značky, jejímž údajným nerespektováním měl žalobce spáchat přestupek, a to například formou fotodokumentace nebo svědeckou výpovědí strážníků Městské Policie Jihlava.

Žalobce zastává právní názor, že skutek, pro který byl uznán vinným ze spáchání přestupku, je nedostatečně popsán v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť je mu kladeno za vinu, že nerespektoval svislou dopravní značku IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulí E 13 „C“. Vyličení údajného skutkového jednání žalobce chybně obsahuje ve výroku rozhodnutí hodnocení jednání žalobce tj. „nerespektoval dopravní značku“, místo, aby bylo uvedeno konkrétní jednání žalobce. Správně by měl být popis skutku popsán například tak, že „žalobce zaparkoval motorové vozidlo na místě zákazu parkování“.

Žalobce dále zastává právní názor, že rozhodnutí správních orgánů ve věci je vadné, neboť rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neobsahuje přesný název zákona, který měl být porušen, a na základě jehož údajného porušení byl žalobce uznán vinným z přestupku. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně uvádí, že žalobce je vinen z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Není uvedeno, pod kterým číslem Sbírky zákonů byla norma publikována a ani není uveden její přesný název. Žalobce právnímu zástupci uvedl, že mu není zřejmé, jakou konkrétní normu měl porušit. Podle názoru žalobce je nepřípustné, aby výroková část rozhodnutí správních orgánů neuváděla, jaký zákon byl porušen a zejména na základě jakého zákona byl žalobce uznán vinným z přestupku a jaký zákon upravuje skutkovou podstatu přestupku, který měl být žalobcem porušen.

Napadené rozhodnutí je dle žalobce tedy nezákonné a navrhoval, aby soud toto rozhodnutí, ale i prvostupňové rozhodnutí správního orgánu zrušil pro vady řízení a nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a dále aby byl žalovaný zavázán žalobci nahradit vzniklé mu náklady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že námitky, které žalobce uvádí v žalobě, se svým obsahem v podstatě shodují s námitkami, které již uplatnil v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a se kterými se žalovaný řádně a podrobně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které se proto se svým vyjádřením k žalobě odkázal.

Žalovaný má za to, že napadené rozhodnutí ani řízení, které jeho vydání předcházelo, není stíženou žádnou vadou, která by mohla atakovat zákonnost postupu správních orgánů v této věci.

Žalovaný je přesvědčen, že žaloba není důvodná a navrhol proto, aby byla zamítnuta.

V replice na písemné vyjádření žalovaného žalobce opětovně odkázal na to, že svědecké výpovědi strážníků, kteří zasahovali ve věci na místě a prováděli šetření směřující k jejímu objasnění, pokud se tyto výpovědi týkaly okolností, jak se vůči nim ve věci žalobce vyjadřoval, jsou jako usvědčující důkaz nepoužitelné (viz analogicky usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. března 2012, sp. zn.: 7 Tdo 347/2012). V citovaném usnesení soud konstatoval: „že *„sebeobviňující vyjádření nějaké osoby před policejním orgánem je důkazem o vině této osoby pouze za předpokladu, že policejní orgán vyslýchal tuto osobu jako obviněného po poučení, kterého se má obviněnému dostat.“* Strážníci však nevypověděli, že by poučili žalobce ve smyslu ust. § 11 odst. 4 a 6 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů tak, že může vysvětlení odeprít osoba, která by jím sobě způsobila nebezpečí trestního stíhání nebo nebezpečí postihu za přestupek. Sebeobviňující vyjádření nějaké osoby před Policií ČR je důkazem o vině této osoby pouze za předpokladu, že Policie ČR požadovala po této osobě vysvětlení po poučení, kterého se má této osobě dostat. I ve správním právu platí zásada *„nemo tenetur se ipsum accusare“* – *„nikdo není povinen sám sebe obviňovat“*.

Ve správním spise není ani zadokumentována samotná existence a umístění dopravní značky, jejímž údajným nerespektováním měl žalobce spáchat přestupek a to například formou fotodokumentace nebo svědeckou výpovědí strážníků Městské Policie Jihlavy, ani není zřejmé, že by strážníci viděli žalobce v rozporu s právními předpisy zaparkovat.

Skutek, pro který byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku, je nedostatečně popsán správními orgány tak, jak už žalobce v žalobě uváděl.

Z připojených správních spisů soud zjistil pro rozhodnutí ve věci tyto podstatné skutečnosti.

Součástí správního spisu je spis Městské Policie Jihlava, vedený pod č. MP Čj: C5699/2013, v němž je uvedeno, že dne 19.11.2013 v 10:39 hod. strážník městské policie M. Š. zjistil v prostorách, porušení ust. § 125c/1k zák.č. 361/2000 Sb., porušením dopravní značky LP 12 – vyhrazené parkoviště s dodatkovou tabulkou E13 „C“ řidičem vozidla, jméno řidiče J. K., nar.

Dále uvedeno, že na uvedené vozidlo byl nasazen

Jmenovaný si byl vědom, že se dopustil přestupku, potvrdil, že vozidlo na místě odstavil, ale odmítl přestupek vyřešit v blokovém řízení.

..... byl bez průtahů v 12:00 hod. po zjištění totožnosti žadatele odstraněn (žádost o odstranění přijata v 11:50 hod.).

K uvedené události se řidič odmítl písemně vyjádřit.

Pod úředním záznamem uvedeno, že věc řešil strážník D. V. a strážník M. Š. a u toho osobní popis V. D.

19.11.2013 oznamovala Městská Policie Jihlava Magistrátu města Jihlavy, že J. K. při řízení motorového vozidla V Jihlavě dne 19.11.2013 v 10:39 hod. v ulici, Jihlava porušil ustanovení vyplývající z dopravní značky IP 12 – vyhrazené parkoviště + E13 „C“ a dále v oznámení uvedeno, že jmenovaný se odmítl k věci vyjádřit.

Pokud pak jde o citovaný úřední záznam, jeho součástí jsou i tři barevné fotografie, pořízené dne 19.11.2013 v 10:40 hod., na nichž je viditelné černé vozidlo reg. zn. a na dvou fotografiích je pak viditelné, že na předním levém kole vozidla je umístěna tzv. „botička“.

Žalobce byl předvolán poté Magistrátem města Jihlavy, odborem dopravy, aby se dostavil 15.1.2014 do budovy Magistrátu města Jihlavy ve věci přestupku spáchaného při řízení motorového vozidla tov. zn. dne 19.11.2013 v 10:39 hod. na pozemní komunikaci – ulice – nerespektování dopravní značky IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ + 13E „C“. Předvolánku osobně žalobce převzal dne 20.12.2013.

Žalobce se nedostavil k podání vysvětlení a 7.2.2014 pak vydal Magistrát města Jihlavy, odbor dopravy, Příkaz o uložení sankce pokuty za přestupek, kterého se žalobce dopustil nerespektováním shora uvedené dopravní značky.

Proti uvedenému příkazu žalobce podal odpor, v jehož textu uvedl pouze, že „podává odpor“, pod tím uvedeno J. K., jednatel a byla doložena plná moc, kterou J. K. zmocnil společnost zastupováním ve správním řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku vedeného pod sp.zn. MMJ/OD/27989/2013-2 JID 163669/2013/MMJ. Zmocněnec žalobce byl poté 17.3.2014 předvolán k ústnímu jednání ve věci uvedeného přestupku na 7.4.2014 v 9:00 hod. na Magistrát města Jihlavy. Předvolání bylo doručeno, jak z doručky vyplývá, dne 18.3.2014 v 9:17:54 hod.

Současně k tomuto jednání byli předvoláni dva svědkové, a to strážníci Městské Policie V. D. a M. Š., kteří měli přestupkové jednání žalobce zjistit.

K nařízenému jednání se zmocněnec žalobce ani samotný žalobce nedostavili, dostavili se však předvolaní svědkové.

Svědék D. po poučení dle § 55 správního řádu uvedl, že 19.11.2013 dopoledne společně s kolegou prováděl kontrolu vozidel parkujících na rezidenčním parkovišti na ulici, naproti střední průmyslové škole. Na vozidlech, která zde stála a neměla ve vozidle parkovací kartu, která opravňuje k parkování na tomto parkovišti, nasadili – tzv. botičku. Kolem 12:00 hod. se ozval řidič vozidla s tím, že žádá o sundání botičky. Strážníci dojeli na místo a požádala o prokázání totožnosti. Z předloženého OP zjistili, že se jedná o pana J. K. Poté se dotázali, zda je řidičem vozidla, které zde zaparkoval a on jim sdělil, že zde vozidlo zaparkoval, ale odmítl přestupek vyřešit na místě blokovou pokutou, protože je prý pojištěn proti pokutám. Z tohoto důvodu strážníci sepsali oznámení o přestupku, které odmítl podepsat a odmítl se i písemně vyjádřit.

Druhý svědek J. Š., po poučení dle § 55 správního řádu uvedl, že dne 19.11.2013 dopoledne s kolegou prováděl kontrolu vozidel parkujících na parkovišti na ul. Zjistili, že zde stojí mimo jiné i vozidlo, které nemá parkovací kartu, která opravňuje k parkování na tomto parkovišti. Proto na toto vozidlo nasadili – tzv. botičku. Kolem

12:00 hod. byli vysláni na místo, protože řidič vozidla žádal o sundání botičky. Po příjezdu na místo požádali řidiče o prokázání totožnosti a z předloženého OP zjistili, že se jedná o pana K.. Ten na místě potvrdil, že zde vozidlo zaparkoval, ale nechtěl věc řešit na místě s tím, že je proti pokutám pojištěn. Na základě toho sepsali oznámení o přestupku, které odmítl podepsat a odmítl se i písemně vyjádřit.

7.4.2014 Magistrát města Jihlavy, odbor dopravy, pod č.j. MMJ/OD/27989/2013-10 JID.61778/2014/MMJ vydal rozhodnutí, kdy rozhodl tak, že J. K. je vinen z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu porušením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že dne 19.11.2013, minimálně v době od 10:39 hod. do 11:50 hod. na parkovišti na pozemní komunikaci u domu č.p. jako řidič osobního motorového vozidla nerespektoval svislou dopravní značku IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou E13 „C“ a aniž by vozidlo bylo označeno povolením k parkování v zóně „C“, stál s vozidlem na tomto parkovišti.

Proto se mu podle ust. § 25c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu s odkazem na ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích ukládá pokuta v částce 1.500 Kč. Dále byl zavázán k úhradě nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

V odůvodnění rozhodnutí je pak uvedeno mimo jiné, že přestupek obviněného je zadokumentován ve spisovém materiálu, zejména oznámením o podezření ze spáchání přestupku sepsaným na místě přestupku, fotodokumentací z místa přestupku a svědeckou výpovědí strážníků V. D. a M. Š.

K těmto výpovědím správní orgán uvedl, že posoudil jednotlivé svědecké výpovědi a neshledal v nich žádný rozpor, a to jak vzájemně mezi sebou, tak i s ohledem na předložený spisový materiál. Oba svědci shodně vypověděli, že obviněný na místě potvrdil, že zde vozidlo zaparkoval. Zaparkované vozidlo je řádně dokumentováno přiloženou fotodokumentací. Z těchto důvodů správní orgán považuje spáchání přestupku obviněného za spolehlivě prokázané a to i s ohledem na skutečnost, že obviněný na místě žádné námitky proti přestupku neměl a ani nevyužil možnosti písemně se vyjádřit a vést námitky proti skutečností uvedeným v oznámení přestupku. Ani v podaném odporu proti příkazu obviněný nerozporoval skutečnost, že by zde vozidlo neparkoval. Obviněný byl řádně ztotožněn dle předloženého OP.

Proti tomuto rozhodnutí zmocněnec žalobce podal odvolání ve lhůtě stanovené zákonem, kdy v tomto odvolání uveden pouze text „podávám odvolání“ a pod tím J. K., jednatel

25.4.2014 Magistrát města Jihlavy, odbor dopravy zaslal zmocněnci žalobce Výzvu k odstranění vad podání – odvolání, kde v textu uvedeno, že podané odvolání ze dne 23.4.2014 nemá náležitosti, které jsou obligatorně stanoveny v ust. § 37 odst. 2 a ust. § 82 odst. 2 správní řád. Dále v textu uvedeno, že správní orgán zmocněnce vyzývá, aby ve lhůtě nejpozději do 5 kalendářních dnů od obdržení výzvy doplnil údaje v podaném odvolání, a to:

- proti kterému rozhodnutí odvolání směřuje (specifikovat správným číslem jednacím)
- v jakém rozsahu je rozhodnutí napadáno
- v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí
- co se navrhuje

- označení správního orgánu, jemuž je odvolání určeno.

Poté citováno ust. § 82 odst. 2 a § 37 odst. 2 správního řádu.

Tato výzva k odstranění vad odvolání byla zmocněnci doručena 25.4.2014 v 11:09:37 hod. Ve stanovené lhůtě, ale ani nikdy později nebyly vady odvolání odstraněny a Magistrát města Jihlavy, odbor dopravy proto spisový materiál postoupil spolu s odvoláním Krajskému úřadu kraje Vysočina.

Ten pak vydal dne 14.5.2014 rozhodnutí pod č.j. KUJI 32107/2014, sp.zn. OOSČ 506/2014 OOSC/143, kdy rozhodl tak, že podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání žalobce zamítl a napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

V odůvodnění žalovaný pak mimo jiné uvedl, že přezkoumal dle § 89 správního řádu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, a neshledal důvody ke zrušení či změně napadeného rozhodnutí.

Uvedl, že na základě provedeného dokazování a spisové dokumentace považuje spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu odvolatelem za spolehlivě zjištěné a prokázané. V přestupové věci bylo postupováno v souladu s ust. § 3 správního řádu a byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad napadeného rozhodnutí s požadavky zákonnosti.

Uvedeno, že z výpovědi svědků jednoznačně vyplývá, že odvolatel na místě potvrdil, že zde vozidlo zaparkoval, ale odmítl přestupek vyřešit na místě blokovou pokutou, protože je prý pojištěn proti pokutám. Z tohoto důvodu sepsali oznámení o přestupku, které odvolatel odmítl podepsat a odmítl se i písemně vyjádřit. Odvolatel ani jednou nerozporoval skutečnost, že by na daném místě vozidlo nezaparkoval, navíc byl řádně ztotožněn příslušníky městské policie dle předloženého občanského průkazu.

K ústnímu jednání v nepřítomnosti odvolatele žalovaný uvedl, že podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit, nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Z tohoto ustanovení vyplývá několik základních podmínek pro projednání věci v nepřítomnosti osoby obviněné ze spáchání přestupku: obviněný musí být především řádně předvolán a poučen o tom, v jakých případech může být jednáno bez jeho účasti. Další podmínkou je, že se odmítne k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Ze spisové dokumentace žalovaný zjistil, že předvolání bylo odvolateli řádně doručeno, obsahovalo přesné údaje o termínu a místě konání jednání a řádné poučení o tom, za jakých okolností může být věc projednána v jeho nepřítomnosti. Odvolatel ani jeho zmocněnec se k jednání bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu nedostavili. Správní orgán I. st. tak postupoval v dané věci neprosto správně, pokud věc projednal v nepřítomnosti odvolatele podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích.

K zavinění výše uvedeného přestupku podle § 3 zákona o přestupcích postačí zavinění z nedbalosti, kdy odvolatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.

Odvolateli za přestupek hrozila podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu pokuta v rozpětí od 1.500 Kč do 2.500 Kč. Správní orgán I. stupně v případě odvolatele uložil pokutu ve výši 1.500 Kč. Při rozhodování o výši sankce vycházel z toho, že došlo k porušení právního předpisu o silničním provozu, vzal do úvahy charakter a okolnosti spáchání přestupku, kdy ze spisového materiálu nevyplývá, že by odvolatel svým jednáním bezprostředně ohrozil jiné účastníky silničního provozu. Správní orgán I. stupně dále přihlédl k tomu, že se odvolatel dle výpisu z evidenční karty řidiče v posledních letech žádného přestupku v silničním provozu nedopustil. Z těchto důvodů uložil pokutu na samé hranici zákonem stanoveného rozpětí. Uložená sankce, jak uvedeno, je dle žalovaného v souladu s kritérii vyjádřenými v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalovaný ji s ohledem na okolnosti spáchání přestupku a osobu odvolatele považuje za odpovídající a splňující represivní i preventivně výchovnou funkci.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

Podle § 4 písm. c) zák.č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, příp. i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.

Podle § 125c odst. 1 písm. k), fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písm. a) – j) nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.

Krajský soud obecně ve věci konstatuje, že otázky dokazování ve správním řízení (řízení o přestupku) jsou upraveny ve správním řádu. V § 3 je uvedeno, že správní orgán má postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tedy s požadavky na zákonnost jeho postupu. Ust. § 50 odst. 3 správního řádu pak správnímu orgánu ukládá povinnost i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti, svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu v řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost. Správní orgán podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy, hodnotí podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Samotný postup správního orgánu při dokazování pak upravuje § 51 a násl. správního řádu (viz také rozsudek NSS ze dne 22.7.2009, č.j. 1 As 44/2009-101). Obecně je vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu svých námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v I. stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel poté zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách v řízení jevit dle kontextu věci i jako účelová. V každém případě však platí, že obviněný z přestupku může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy i v odvolání; přičemž omezení stanovené v § 82 odst. 4 správního řádu na řízení o přestupku nedopadá (viz. rozsudek č.j. 1 As 96/2008-115). Právo obviněného na obhajobu (§ 73 odst. 2 zákona o přestupcích) tedy pojmově vylučuje uplatnění striktní zásady koncentrace v přestupkovém řízení. Správní orgány se musí vždy vypořádat se všemi tvrzeními a důkazními návrhy obviněného z přestupku, přičemž jen relevantní a pro materiální zjištění skutkového stavu podstatné důkazní návrhy je třeba v přestupkovém řízení provést.

V rozsudku ze dne 23.4.2015, č.j. 2 As 215/2014-43, Nejvyšší správní soud uvedl, že jakkoliv je správní soudnictví podrobeno principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak řečeno, účastník správního řízení nemůže svoji liknavost hojit až v řízení soudním. V takovém řízení by byla totiž porušena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Tyto závěry jsou podle názoru zdejšího soudu plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc.

Soud zdůrazňuje, že žalobce zůstal v průběhu celého správního řízení zcela pasivní, a takto pasivní byl i jeho zmocněnec. Žalobce prostřednictvím svého zmocněnce sice podal odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, toto odvolání však nebylo odůvodněno ani doplněno, a to ani poté, co byl správním orgánem vyzván k jeho doplnění. Žalobce mohl veškeré své námitky, které nyní předkládá v žalobě, uplatnit již v řízení o odvolání, což však v důsledku své pasivity, resp. pasivity svého zmocněnce neučinil.

Jako podklady pro napadené rozhodnutí sloužilo oznámení o podezření ze spáchaného přestupku úřední záznam včetně tří fotografií a zejména výslech svědků, strážníků V. D. a M. Š.

Jelikož žalobce i jeho zmocněnec zůstali v řízení nečinní, žalovaný v rámci odvolacího řízení přezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně v rámci revizního postup (§ 89 odst. 2 správního řádu) a dospěl k závěru, že toto rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy (srov. rozsudek ze dne 13.2.2008, č.j. 2 As 56/2007-71, publ. pod č. 1580/2008 Sb. NSS). Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku ze dne 23.4.2015, č.j. 2 As 215/2014-43, od jehož závěrů nemá zdejší soud důvod se jakkoli odchýlovat, odvolání jako řádný opravný prostředek je plně v dispozici toho, kdo jej podal. Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Pro odvolání ve správním (přestupkovém) řízení platí, pokud jde o rozsah přezkumu, tzv. omezený revizní princip. Při uplatnění tohoto principu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Řada skutkových otázek a v návaznosti i právních otázek, které je třeba řešit, totiž může být známa po přečtení odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pouze odvolateli. V případě, je-li podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoliv právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy.

V nyní projednávané věci žalovaný usoudil, že správní orgán I. stupně opatřil dostatek důkazů o tom, že žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku, který mu byl kladen za vinu, zejména z listinných důkazů Městské policie Jihlava a z výslechu svědků, strážníků městské policie. Správní orgán neměl pochybnosti ani o totožnosti řidiče, který vozidlo v uvedeném místě zaparkoval, neboť 19.11.2013 kolem 12:00 hod. byl žalobce ztotožněn strážníky městské policie z předloženého občanského průkazu a ničeho nenamítal v tom směru, že by to nebyl on, kdo vozidlo na uvedeném místě zaparkoval. Žalovaný se ztotožnil se závěry

správního orgánu I. stupně, a jelikož neshledal nesoulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, odvolání žalobce zamítl.

Soud na základě zhodnocení správního spisu dospěl ve shodě se správními orgány k závěru, že skutkový stav byl zjištěn tak, aby mohl být žalobce bez důvodných pochybností uznán vinným z popsaného přestupku. Soud má stejně jako správní orgány za to, že spáchání přestupku bylo žalobci prokázáno.

S ohledem na shora uvedený právní názor, že úkolem správního soudnictví není suplovat řízení před správním orgánem a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení, nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitek zpochybňujících zjištěný skutkový stav, resp. provedené dokazování, které byly účelově uplatněny až v řízení před zdejším soudem. Pokud se žalobce domníval, že správní orgány v tomto ohledu jakkoliv pochybily, nic mu nebránilo skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. Jelikož však nyní namítané skutečnosti ohledně provedení dokazování nebyly ve správním řízení žádným způsobem rozporovány a nevyvolávaly tak pochybnosti, nebylo povinností správních orgánů se těmito otázkami nějak blíže zabývat, a to ani v řízení v I. stupni, ani v řízení odvolacím. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, které tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Vzhledem k pasivitě žalobce v průběhu celého správního řízení však nelze námitky žalobce v řízení před soudem projednat, jelikož nebyly uplatněny v průběhu správního řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 23.4.2015, č.j. 2 As 215/2014-43 nebo obdobně rozsudek NSS ze dne 28.5.2015, č.j. 9 As 291/2014-39).

Z uvedených důvodů soud rozhodl tak, že žalobu žalobce ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého, nestanoví-li tento zákona jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, nárok na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci úspěšný žalobce nárok na náhradu nákladů řízení nemá, a pokud jde o žalovaného, kromě běžné úřední činnosti mu žádné náklady řízení nevznikly a také žádné náklady řízení nežádal. Proto o nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení přiznáno nebylo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. července 2015

JUDr. Jana Kubenová
samosoudkyně